

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
POCKET



**CAMILLA
LACKBERG**
ΑΓΓΕΛΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Είχαν σκεφτεί να συνέλθουν από τη θλίψη. Κανένας τους δεν ήταν σίγουρος ότι επρόκειτο για ένα καλό σχέδιο, αλλά δεν είχαν άλλο. Η άλλη επιλογή ήταν να ξαπλώσουν και να αργοσβήσουν.

Η Έμπα έσυρε την ξύστρα πάνω στον τοίχο. Το χρώμα αφαιρούταν εύκολα. Είχε ήδη αρχίσει να ξεφλουδίζει για τα καλά και το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να βάλει κι αυτή το χεράκι της. Ιούλης μήνας και ο ήλιος έκαιγε, και μια τούφα μαλλιών είχε κολλήσει στο κάθιδρο μέτωπό της. Το χέρι της πονούσε, καθώς για τρίτη στη σειρά μέρα έκανε τις ίδιες μονότονες κινήσεις, πάνω κάτω. Αλλά της άρεσε αυτός ο σωματικός πόνος. Κι όταν γινόταν εντονότερος, αμβλυνόταν για λίγο ο άλλος πόνος, της καρδιάς της.

Στράφηκε και είδε τον Μόρτεν να στέκει πέρα στο γκαζόν, μπροστά στο σπίτι, και να πριονίζει σανίδες. Εκείνος φάνηκε να ένιωσε το βλέμμα της, αφού κοίταξε πάνω και σήκωσε το χέρι του να τη χαιρετήσει, σαν να ήταν κάποια γνωστή που περνούσε από τον δρόμο. Η Έμπα ένιωσε και το δικό της χέρι να κάνει την ίδια αδέξια κίνηση.

Αν και είχε περάσει παραπάνω από χρόνος από τότε που η ζωή τους είχε γίνει ερείπια, ακόμη δεν ήξεραν πώς να συμπεριφερθούν ο ένας στον άλλο. Ξάπλωναν κάθε βράδυ πλάτη με πλάτη στο διπλό κρεβάτι, επειδή φοβούνταν πως το παραμικρό άγγιγμα θα προκαλούσε κάτι που δεν θα μπορούσαν να χειριστούν. Ήταν λες και η θλίψη τούς είχε κατακλύσει σε τέτοιο βαθμό ώστε να μη χωράνε άλλα συναισθήματα. Ούτε αγάπη ούτε ζεστασιά ούτε συμπόνια.

Η ενοχή κρεμόταν βαριά κι ανείπωτη ανάμεσά τους. Θα ήταν ευκολότερα τα πράγματα, αν μπορούσαν να την ορίσουν, ν' αποφασίσουν πού ανήκε. Αλλά η ενοχή κινούνταν μπρος πίσω, άλλαζε ένταση και μορφή και έκανε συνεχείς επιδρομές από νέα ορμητήρια.

Η Έμπα στράφηκε ξανά προς το σπίτι και συνέχισε το ζύσιμο. Κάτω από τα χέρια της το λευκό χρώμα έπεφτε σε μεγάλες φλούδες και άφηνε το ξύλο εκτεθειμένο. Χάιδεψε τις σανίδες με το ελεύθερο χέρι της. Το σπίτι είχε ψυχή μ' έναν τρόπο που δεν είχε ξαναζήσει. Η μικρή μονοκατοικία στο Γέτεμποργ, μία ανάμεσα στις πολλές ομοειδείς στη σειρά, που είχαν αγοράσει αυτή και ο Μόρτεν ήταν τότε σχεδόν καινούργια. Πόσο την είχε λατρέψει τότε, όταν όλα λαμποκοπούσαν, όταν όλα ήταν απείραχτα. Τώρα αυτό το καινούργιο ήταν απλώς μια υπενθύμιση του παλιού, και αυτό εδώ το παλιό σπίτι με τα ψεγάδια του ταίριαζε καλύτερα στην ψυχική της κατάσταση. Αναγνώριζε τον εαυτό της στη στέγη του, εκεί απ' όπου έμπαζε νερά με τη βροχή, στον λέβητα που έπρεπε να τον κλοτσάς πού και πού για να παίρνει μπροστά και στα παραθύρια από τα οποία περνούσε ο αέρας και δεν σε άφηνε να κρατήσεις αναμμένο κερί στα περβάζια τους. Ακόμα και στην ψυχή της περνούσαν οι αέρηδες κι έμπαινε η βροχή, και τα κεριά που πήγαινε ν' ανάψει μέσα της έσβηναν με κάθε αμείλικτο φύσημα του ανέμου.

Ίσως η ψυχή να γιαιτρευόταν εδώ στο νησί Βαλέ. Δεν είχε καθόλου αναμνήσεις από εδώ, αλλά πάλι ήταν σαν αυτή και το νησί να γνωρίζονταν μεταξύ τους. Ήταν ακριβώς έξω από τη Φιελμπάκα. Αν κατέβαινε κάτω στην αποβάθρα, μπορούσε να δει τον μικρό παραθαλάσσιο οικισμό ν' απλώνεται στην άλλη πλευρά του νερού. Μπροστά από τον απότομο βράχο βρίσκονταν τα μικρά λευκά σπί-

τια και τα κόκκινα ψαροκάλυβα αραδιαστά, σαν μαργαριτάρια σ' ένα κολιέ. Η ομορφιά ήταν τόση που καταντούσε επώδυνη.

Ο ιδρώτας κυλούσε και τα μάτια της έτσουζαν. Σκουπίστηκε με το φανελάκι της και μισόκλεισε τα μάτια στο έντονο φως του ήλιου. Από πάνω της διέγραφαν κύκλους οι γλάροι. Έκρωζαν καλώντας ο ένας τον άλλο κι οι κρωγμοί τους μπερδεύονταν με τον ήχο των σκαφών που διέσχιζαν το στενό. Έκλεισε τα μάτια της και άφησε τους ήχους να την ταξιδέψουν. Μακριά από τον εαυτό της, μακριά από...

«Δεν κάνουμε ένα διάλειμμα να πάμε για μια βουτιά;»

Η φωνή του Μόρτεν διαπέρασε το ηχητικό φόντο και την ξάφνιασε. Κούνησε μπερδεμένη το κεφάλι αρνητικά, αλλά αμέσως μετά συμφώνησε.

«Ναι, πάμε» είπε και κατέβηκε από τη σκαλωσιά.

Τα μαγιά τους κρέμονταν στην απλώστρα στην πίσω μεριά του σπιτιού κι εκείνη πέταξε από πάνω της τα μουσκεμένα από τον ιδρώτα ρούχα της δουλειάς και φόρεσε ένα μπικίνι.

Ο Μόρτεν ήταν γρηγορότερος από κείνην και την περίμενε τώρα ανυπόμονα.

«Έλα, θα πάμε καμιά φορά;» φώναξε και προπορεύτηκε προς το μονοπάτι που έβγαζε στην παραλία.

Το νησί ήταν αρκετά μεγάλο και όχι τόσο άγονο όσο τα μικρότερα νησιά του αρχιπελάγους του Μπούχους. Κι από τις δυο μεριές του μονοπατιού υπήρχαν δέντρα με φύλλωμα παχύ και ψηλό χορτάρι, κι εκείνη πατούσε βαριά τα πόδια της στο έδαφος. Γιατί είχε ριζώσει βαθιά μέσα της ο φόβος για τα φίδια και είχε ενισχυθεί πριν από λίγες μέρες, όταν είχε δει μια οχιά που liaζόταν.

Το έδαφος άρχισε να κλίνει προς τη μεριά του νερού και δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί πόσα παιδικά ποδαράκια είχαν πατήσει

τούτο το μονοπάτι όλα αυτά τα χρόνια. Το μέρος λεγόταν ακόμη «παιδική κατασκήνωση», παρόλο που δεν είχε λειτουργήσει κατασκήνωση εκεί από τη δεκαετία του τριάντα.

«Πρόσεχε» είπε ο Μόρτεν και έδειξε μερικές ρίζες δέντρων που έβγαιναν πάνω από το έδαφος.

Η έγνοια του, η οποία θα έπρεπε να τη συγκινήσει, μάλλον της φάνηκε ασφυκτική και πάτησε επιδεικτικά πάνω στις ρίζες. Έπειτα από μερικά μέτρα ένωσε την τραχιά άμμο κάτω από τα πόδια της. Τα κύματα πάφλαζαν στη μεγάλη παραλία κι εκείνη πέταξε από πάνω της την πετσέτα και μπήκε κατευθείαν στο αλμυρό νερό. Τούφες από φύκια τρίφτηκαν πάνω στα πόδια της και η ξαφνική διαφορά θερμοκρασίας την ανάγκασε να πάρει μian απότομη ανάσα, αλλά σύντομα άρχισε να απολαμβάνει τη δροσιά του νερού. Πίσω της άκουσε τον Μόρτεν να φωνάζει το όνομά της. Προσποιήθηκε πως δεν τον άκουσε και συνέχισε να περπατά σε βαθύτερα νερά. Όταν ο πυθμένας χάθηκε κάτω από τα πόδια της άρχισε να κολυμπά και έπειτα από δυο απλωτές έφτασε στη μικρή πλωτή αποβάθρα που ήταν ποντισμένη λίγο πιο πέρα.

«Έμπα!»

Ο Μόρτεν φώναζε από την παραλία, αλλά εκείνη συνέχιζε να τον αγνοεί και πιάστηκε από τη σκάλα της πλωτής αποβάθρας. Χρειαζόταν να μείνει μόνη για λίγο. Αν ξάπλωνε και έκλεινε τα μάτια, μπορούσε να προσποιηθεί ότι ήταν ναυαγός έξω στη μεγάλη, ανοιχτή θάλασσα. Μόνη. Δίχως να χρειάζεται να σκέφτεται οποιονδήποτε άλλο.

Άκουσε πλατσουρίσματα στο νερό, απλωτές κάποιου που πλησίαζε. Η πλωτή αποβάθρα κουνήθηκε γερά όταν ανέβηκε πάνω της ο Μόρτεν κι εκείνη έκλεισε τα μάτια της πιο σφιχτά, για να τον

κλείσει απέξω για λίγο ακόμα. Ήθελε να μείνει μόνη με τον εαυτό της. Όχι όπως τώρα, μόνοι τους αυτή και ο Μόρτεν. Άνοιξε απρόθυμα τα μάτια της.

Η Ερίκα καθόταν στο καθιστικό και όλα γύρω της έμοιαζαν σαν να είχε σκάσει μια παιχνιδο-βόμβα. Αμαξάκια, κουκλάκια, λούτρινα ζωακια και ρούχα ανάκατα. Τρία παιδιά, όλα κάτω των τεσσάρων, έκαναν το σπίτι να έχει αυτή την εικόνα τον περισσότερο καιρό. Αλλά όπως το συνήθιζε, η Ερίκα έδινε πάντα προτεραιότητα στο γράψιμο και όχι στο συμμαζέμα όταν διέθετε –σπανίως– ελεύθερο χρόνο.

Όταν άκουσε την εξώπορτα ν' ανοίγει, σήκωσε το βλέμμα της από τον υπολογιστή και είδε τον άντρα της.

«Γεια σου, τι κάνεις; Δεν θα πήγαινες στην Κριστίνα;»

«Η μάνα μου δεν ήταν στο σπίτι. Η συνηθισμένη ατυχία μου, μάλλον έπρεπε να είχα τηλεφωνήσει πρώτα» είπε ο Πάτρικ και τίναξε από τα πόδια του τα τσόκαρα Crocs.

«Πρέπει να τα φοράς αυτά τα πράγματα; Και μάλιστα όταν οδηγείς;»

Έδειξε τα απαίσια παπούτσια, τα οποία, εκτός των άλλων, είχαν κι ένα πράσινο φωσφοριζέ χρώμα. Τα είχε χαρίσει στον Πάτρικ η αδελφή της Άννα για πλάκα και τώρα ο Πάτρικ δεν τα έβγαζε καθόλου από τα πόδια του.

Ο Πάτρικ πήγε κοντά της και της έδωσε ένα φιλί.

«Μα είναι πολύ άνετα» είπε και πήγε στην κουζίνα. «Δεν μου λες, σε βρήκαν από τον εκδοτικό οίκο; Πρέπει να ανυπομονούσαν πολύ να σου μιλήσουν, για να τηλεφωνήσουν ακόμα και σ' εμένα».

«Θέλουν να τους πω αν θα πάω στην Έκθεση Βιβλίου φέτος,

όπως είχα υποσχεθεί. Δεν μπορώ όμως να πάρω μια τελική απόφαση».

«Φυσικά και θα πας. Θα αναλάβω εγώ τα παιδιά αυτό το Σαββατοκύριακο, ήδη έχω φροντίσει να μη δουλεύω».

«Ευχαριστώ» είπε η Ερίκα, αλλά βαθιά μέσα της εκνευρίστηκε λίγο που είχε δείξει τόση ευγνωμοσύνη στον σύζυγό της. Λες κι εκείνη δεν τα αναλάμβανε όλα όταν η δουλειά του ως αστυνομικού απαιτούσε την παρουσία του και μάλιστα αμέσως, όταν Σαββατοκύριακα, γιορτές και βράδια πήγαιναν κατά διαβόλου επειδή η δουλειά δεν μπορούσε να περιμένει. Τον Πάτρικ τον αγαπούσε περισσότερο από ποτέ, αλλά είχε την αίσθηση πως εκείνος, κάποιες φορές, ούτε που σκεφτόταν ότι εκείνη είχε το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης για το σπίτι και τα παιδιά. Άλλωστε είχε κι αυτή μια καριέρα – και μάλιστα πολύ επιτυχημένη.

Άκουγε συχνά πόσο υπέροχο θα πρέπει να είναι το να μπορείς να βγάζεις τα προς το ζην ως συγγραφέας. Να αποφασίζεις μόνος σου πώς θα διαθέτεις τον χρόνο σου και να είσαι αφεντικό του εαυτού σου. Η Ερίκα εκνευριζόταν πάντα με αυτού του είδους τις αντιλήψεις, γιατί, αν και λάτρευε τη δουλειά της και συνειδητοποιούσε πως ήταν τυχερή, η πραγματικότητα ήταν διαφορετική. Η ελευθερία δεν είχε καμία απολύτως σχέση με τη συγγραφική της ιδιότητα. Αντιθέτως μάλιστα, η συγγραφή ενός βιβλίου μπορεί να απαιτούσε όλο της τον χρόνο και την πνευματική της ενέργεια όλο το εικοσιτετράωρο και τις επτά μέρες της εβδομάδας. Μερικές φορές ζήλευε αυτούς που πήγαιναν στη δουλειά, έκαναν αυτό που έπρεπε για οχτώ ώρες και μετά, μόλις τελείωναν, πήγαιναν σπίτι τους. Η ίδια όμως δεν μπορούσε να απαλλάσσεται κατά τον ίδιο τρόπο από τη δουλειά, μια που την επιτυχία ακολουθούσαν οι απαιτήσεις και οι

προσδοκίες που έπρεπε να συνταιριάζει με τη ζωή της ως μητέρας μικρών παιδιών.

Βέβαια, δυσκολευόταν να πιστέψει ότι η δική της δουλειά ήταν σημαντικότερη από του Πάτρικ. Εκείνος προστάτευε ανθρώπους, εξιχνίαζε εγκλήματα και συνέβαλλε στην καλύτερη λειτουργία της κοινωνίας. Ενώ εκείνη έγραφε βιβλία που τα διάβαζε κανείς για να ψυχαγωγηθεί. Καταλάβαινε λοιπόν και αποδεχόταν ότι συχνά τραβούσε τον λαχνό που έδινε τα λιγότερα, έστω κι αν αυτό την έκανε πολλές φορές να θέλει να σηκωθεί πάνω και να φωνάξει με όλη τη δύναμη των πνευμόνων της.

Άφησε έναν στεναγμό, σηκώθηκε και πήγε στον άντρα της στην κουζίνα.

«Κοιμούνται;» ρώτησε ο Πάτρικ κι έβγαλε από το ψυγείο όσα χρειαζόνταν για το αγαπημένο του σάντουιτς: παξιμάδι σίκαλης, βούτυρο, χαβιάρι και τυρί. Η Ερίκα ανατρίχιασε με τη σκέψη ότι σε λίγο θα βουτούσε όλη αυτή τη σύνθεση σε ζεστή σοκολάτα.

«Ναι, κατάφερα κι εγώ μια φορά το αδύνατο, να τα βάλω για ύπνο την ίδια ώρα. Έπαιξαν πολύ το πρωί, οπότε ήταν εξουθενωμένα όλα τους».

«Υπέροχα» είπε ο Πάτρικ και κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας να φάει.

Η Ερίκα επέστρεψε στο καθιστικό, για να προλάβει να γράψει λίγο ακόμα πριν ξυπνήσουν τα παιδιά. Σε κλεμμένο χρόνο. Ήταν το μόνο που είχε στη διάθεσή της τώρα.

Στο όνειρο είδε πυρκαγιά. Ο Βίνσεντ στεκόταν με τρόμο στα μάτια και τη μύτη κολλημένη στο τζάμι ενός παραθύρου. Εκείνη είδε τις

φλόγες να φουντώνουν πίσω του, να θεριεύουν όλο και περισσότερο. Τον πλησίαζαν, καψάλιζαν τα ξανθά τσουλούφια του, κι εκείνος φώναζε χωρίς ν' ακούγεται. Εκείνη ήθελε να ορμήσει πάνω στο τζάμι, να το σπάσει και να σώσει τον Βίνσεντ από τις φλόγες που απειλούσαν να τον καταβροχθίσουν. Αλλά όσο κι αν προσπαθούσε, το κορμί της δεν την υπάκουε.

Μετά άκουσε τη φωνή του Μόρτεν. Γεμάτη κατηγορίες. Τη μισούσε επειδή δεν είχε μπορέσει να σώσει τον Βίνσεντ, επειδή στεκόταν απλώς και κοιτούσε όσο εκείνος καιγόταν ζωντανός μπροστά στα μάτια τους.

«Έμπα! Έμπα!»

Η φωνή του την έκανε να προσπαθήσει ξανά. Έπρεπε να τρέξει προς τα εκεί και να σπάσει το τζάμι. Έπρεπε...

«Έμπα! Ξύπνα!»

Κάποιος την άρπαξε από τους ώμους και την ανάγκασε να ανακαθίσει. Και το όνειρο άρχισε να αργοσβήνει και να χάνεται, μα εκείνη ήθελε να το κρατήσει, να ορμήσει μέσα στις φλόγες και ίσως, για μια στιγμή, να αισθανθεί το κορμάκι του Βίνσεντ στην αγκαλιά της πριν πεθάνουν και οι δυο τους.

«Πρέπει να ξυπνήσεις. Φωτιά!»

Ξαφνικά ήταν εντελώς ξύπνια. Η μυρωδιά του καπνού είχε τρυπώσει στα ρουθούνια της και της προκαλούσε έναν βήχα που έγδερνε τον λαιμό της. Όταν σήκωσε το βλέμμα της, είδε τον καπνό να μπαίνει ορμητικός από το άνοιγμα της πόρτας.

«Πρέπει να βγούμε έξω!» φώναξε ο Μόρτεν. «Σύρσου κάτω από τον καπνό. Θα είμαι ακριβώς πίσω σου. Θα κοιτάξω πρώτα να δω αν γίνεται να σβήσω τη φωτιά».

Η Έμπα κατέβηκε κακήν κακώς από το κρεβάτι κι έπεσε στο πά-

τωμα. Ένωσε τη ζέστη από τις σανίδες στο μάγουλό της. Τα πνευμόνια της έκαιγαν και αισθανόταν μια ακατανόητη κούραση. Πώς θα μπορούσε άραγε να βγει από εκεί έτσι που ήταν; Ήθελε να τα παρατήσει και να κοιμηθεί, έκλεισε τα μάτια κι ένωσε ένα βαρύ αποκάρωμα σε όλο της το σώμα. Εδώ θα έπρεπε να μείνει και να ξεκουραστεί. Απλώς να κοιμηθεί λίγο.

«Σήκω, σου λέω! Πρέπει να σηκωθείς!»

Η φωνή του Μόρτεν ήταν διαπεραστική και την έβγαλε από το αποκάρωμα. Δεν συνήθιζε να είναι φοβισμένος. Αλλά τώρα την τραβούσε βίαια από το μπράτσο και τη βοηθούσε να σταθεί στα τέσσερα.

Εκείνη άρχισε απρόθυμα να κινεί χέρια και γόνατα. Ο φόβος είχε αρχίσει να φωλιάζει μέσα της. Με κάθε ανάσα που έπαιρνε, αισθανόταν τον καπνό να γεμίζει όλο και περισσότερο τα πνευμόνια της, σαν ένα δηλητήριο που ενεργούσε αργά. Αλλά θα προτιμούσε να πεθάνει από τον καπνό παρά από τη φωτιά. Η σκέψη ν' αρχίσει να καίγεται το δέρμα της έφτανε για να την κάνει να βιαστεί να βγει έρποντας από το δωμάτιο.

Ξαφνικά σάστισε. Έπρεπε να γνωρίζει προς ποια κατεύθυνση ήταν η σκάλα, αλλά τώρα ήταν σαν να μη δούλευε καθόλου το μυαλό της. Το μόνο που έβλεπε μπροστά της ήταν μια συμπαγής γκριζόμαυρη ομίχλη. Άρχισε να σέρνεται πανικόβλητη προς τα μπρος, για να μη μείνει παγιδευμένη μέσα στους καπνούς.

Την ίδια στιγμή που έφτασε στη σκάλα, ο Μόρτεν την προσπέρασε τρέχοντας μ' έναν πυροσβεστήρα στα χέρια. Κατέβηκε τη σκάλα με τρεις δρασκελιές και η Έμπα τον κοιτούσε. Όπως και στο όνειρο, ένωθε το κορμί της να μην την υπακούει πια. Οι αρθρώσεις της αρνούσαν να κινηθούν κι έμεινε εντελώς ανήμπορη στα τέσ-

σερα, ενώ ο καπνός πύκνωνε συνεχώς. Άρχισε να βήχει πάλι, ο ένας παροξυσμός βήχα μετά τον άλλο. Τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της και οι σκέψεις της έτρεχαν στον Μόρτεν, αλλά δεν είχε την αντοχή να ανησυχεί τώρα γι' αυτόν.

Ένωσε ξανά πόσο δελεαστικό ήταν να παραιτηθεί. Να εξαφανιστεί, να απαλλαγεί από τη θλίψη που κουρέλιαζε την ψυχή και το σώμα της. Ένωσε το σκοτάδι να καλύπτει τα μάτια της και ξάπλωσε αργά κάτω, ακούμπησε το κεφάλι της στα μπράτσα και έκλεισε τα μάτια. Παντού γύρω της ήταν όλα ζεστά και απαλά. Το αποκάρωμα είχε επιστρέψει και την καλοδεχόταν. Όχι, δεν ήθελε να της κάνει κακό, ήθελε απλώς να την παραλάβει και να την κάνει ξανά ολόκληρο άνθρωπο.

«Έμπα!»

Ο Μόρτεν την τραβούσε από το χέρι κι εκείνη αντιστεκόταν. Ήθελε να συνεχίσει τη διαδρομή προς εκείνο τον υπέροχο και γαλήνιο τόπου όπου κατευθυνόταν. Αλλά ένωσε το χτύπημα στο πρόσωπο, ένα χαστούκι που έκανε το μάγουλό της να τσούξει, και αναστατωμένη σήκωσε το κορμί της και κοίταξε τον Μόρτεν καταπρόσωπο. Το βλέμμα του ήταν ανήσυχο και θυμωμένο ταυτόχρονα.

«Την έσβησα τη φωτιά» είπε εκείνος. «Αλλά δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ μέσα».

Έκανε μια κίνηση να τη σηκώσει, αλλά εκείνη αντιστάθηκε. Μόλις της είχε αφαιρέσει τη μοναδική ευκαιρία για ηρεμία που είχε εδώ και καιρό κι εκείνη γρονθοκοπούσε τώρα, έξαλλη, το στήθος του. Ήταν τόσο υπέροχο που έδινε διέξοδο στον θυμό και στην απογοήτευσή της, και χτυπούσε όσο πιο δυνατά μπορούσε, μέχρι που εκείνος την έπιασε από τους καρπούς. Κρατώντας τη σφιχτά, την έφερε πιο κοντά του. Πίεσε δυνατά το πρόσωπό της πάνω στο

στήθος του, την κράτησε σφιχτά πάνω του. Έπειτα εκείνη αφέθηκε να τη σηκώσει. Τη σήκωσε και την κουβάλησε έξω, κι όταν ο κρύος νυχτερινός αέρας γέμισε τα πνευμόνια της, εκείνη παραιτήθηκε εντελώς και παραδόθηκε στο αποκάρωμα.

Φιελμπάκα 1908

Έφτασαν νωρίς το πρωί. Η μητέρα είχε ήδη σηκωθεί με τα μικρά, ενώ η Ντάγκμαρ παρέμεινε στο κρεβάτι να χουζουρεύει στη ζεστασιά του παπλώματος. Υπήρχε διαφορά να είσαι το πραγματικό παιδί της μητέρας και όχι ένα από τα μπάσταρδα που φρόντιζε. Η Ντάγκμαρ ήταν ιδιαίτερη.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε ο πατέρας από μέσα από το καμαράκι.

Τόσο αυτός όσο και η Ντάγκμαρ είχαν ξυπνήσει από τα επίμονα χτυπήματα στην πόρτα.

«Ανοίξτε! Αστυνομία!»

Προφανώς δεν υπήρχε άλλη υπομονή, αφού η πόρτα άνοιξε διάπλατα και ένας άντρας με αστυνομική στολή όρμησε μέσα στο σπίτι.

Η Ντάγκμαρ ανακάθισε κατατρομαγμένη στο κρεβάτι και προσπάθησε να καλύψει το κορμί της με το πάπλωμα.

«Αστυνομία;» Ο πατέρας εμφανίστηκε στην κουζίνα κουμπώνοντας στα τυφλά το παντελόνι. Το στέρνο του ήταν κοίλο με αραιές γκριζες τρίχες. «Να φορέσω ένα λεπτό το πουκάμισό μου, και θα τα λύσουμε όλα. Μάλλον κάποια παρεξήγηση έγινε. Εδώ μένουν μόνο έντιμοι άνθρωποι».

«Δεν μένει εδώ η Χέλγκα Σβένσον;» έκανε ο αστυνομικός.

Πίσω του στέκονταν άλλοι δύο άντρες. Στέκονταν ο ένας στριμωχτά δίπλα στον άλλο, καθώς η κουζίνα ήταν στενή και γεμάτη κρεβάτια. Προς το παρόν είχαν πέντε μικρά στο σπίτι.

«Με λένε Άλμπερτ Σβένσον και η Χέλγκα είναι η γυναίκα μου» είπε ο πατέρας.

Είχε φορέσει το πουκάμισο και στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

«Και πού είναι η σύζυγός σας;»

Η φωνή ήταν επιτακτική.

Η Ντάγκμαρ είδε εκείνη τη ρυτίδα ανησυχίας που είχε σχηματιστεί ανάμεσα στα φρύδια του πατέρα. Ανησυχούσε πολύ εύκολα, έλεγε πάντα η μητέρα. Αδύναμα νεύρα.

«Η μητέρα είναι στον κήπο από πίσω. Με τα μικρά» είπε η Ντάγκμαρ και φάνηκε πως μόλις τώρα την αντιλήφθηκαν οι αστυνομικοί.

«Ευχαριστώ» είπε ο αστυνομικός που είχε πάρει εξαρχής τον λόγο και έκανε μεταβολή.

Ο πατέρας ακολούθησε καταπόδας τους αστυνομικούς.

«Μα δεν μπορείτε να ορμάτε μέσα σε σπίτια αξιοπρεπών ανθρωπων κατ' αυτό τον τρόπο. Μας κοψοχολιάσατε. Τώρα οφείλετε να μας πείτε περί τίνος πρόκειται».

Η Ντάγκμαρ πέταξε από πάνω της το πάπλωμα, ακούμπησε τα πόδια της στο κρύο πάτωμα της κουζίνας και έτρεξε ξοπίσω τους μόνο με το νυχτικό. Σταμάτησε απότομα στην πρώτη γωνιά του σπιτιού. Δύο από τους αστυνομικούς κρατούσαν τη μητέρα σφιχτά από τα χέρια. Εκείνη αντιστεκόταν και οι άντρες είχαν λαχανιάσει από την προσπάθεια να την ακινητοποιήσουν. Τα μικρά φώναζαν και η μπουγάδα που ετοιμαζόταν να κρεμάσει η μητέρα έπεσε στο έδαφος πάνω στη συμπλοκή.

«Μητέρα!» φώναξε η Ντάγκμαρ κι έτρεξε κοντά της.

Όρμησε στον έναν αστυνομικό, τον άρπαξε από το πόδι και τον δάγκωσε όσο δυνατότερα μπορούσε στον μηρό. Εκείνος ούρλιαξε και άφησε τη μητέρα, έκανε μεταβολή κι έριξε ένα χαστούκι στην Ντάγκμαρ. Ήταν τόσο δυνατό που την ξάπλωσε στο έδαφος. Έκπληκτη ανακάθισε στα χορτάρια χαϊδεύοντας το πονεμένο μάγουλό της. Στην οχτάχρονη

ζωή της δεν την είχε χτυπήσει ποτέ κανείς. Έβλεπε βέβαια τη μητέρα να ξυλοφορτώνει τα μικρά, αλλά ποτέ της δεν σήκωσε χέρι στην Ντάγκμαρ. Και ο πατέρας, φυσικά, δεν είχε τολμήσει ποτέ να το κάνει.

«Μα τι κάνετε; Χτυπάτε την κόρη μου;»

Η μητέρα, εκτός εαυτού τώρα, κλοτσούσε τους άντρες.

«Αυτό δεν είναι τίποτα σε σχέση με αυτά που κάνατε εσείς». Ο αστυνομικός άδραξε με μια ασάλινη λαβή τη Χέλγκα από το μπράτσο ξανά. «Είστε ύποπτη για παιδοκτονία και έχουμε το δικαίωμα να ψάξουμε το σπίτι σας. Και πιστέψτε με, θα το ψάξουμε πολύ καλά».

Η Ντάγκμαρ είδε τη μητέρα να μαζεύεται. Το μάγουλό της έτσουζε ακόμη σαν να είχε αρπάξει φωτιά και η καρδιά της φτεροκοπούσε στο στέρνο της. Γύρω της ούρλιαζαν τα παιδιά σαν να είχε έρθει η Ημέρα της Κρίσης. Και ίσως να ήταν έτσι. Γιατί ακόμα κι αν η Ντάγκμαρ δεν καταλάβαινε τι γινόταν, η έκφραση της μητέρας αποκάλυπτε ότι ο κόσμος τους είχε μόλις καταρρεύσει.

Το Πάσχα του 1974 μια οικογένεια εξαφανίζεται λίγο έξω από τη Φιελμπάκα. Η αστυνομία βρίσκει μόνο την ενός έτους κόρη τους, την Έμπα. Χρόνια αργότερα, η Έμπα και ο σύζυγός της επιστρέφουν στο νησί επιζητώντας να κάνουν μια νέα αρχή και να ξεπεράσουν τον χαμό του παιδιού τους. Δεν περνούν πολλές μέρες από την εγκατάστασή τους και πέφτουν θύματα εμπρησμού.

Η έρευνα για τον εμπρησμό θα φέρει στην επιφάνεια ευρήματα που σχετίζονται με την παλιά υπόθεση της εξαφάνισης. Και τότε ο επιθεωρητής Πάτρικ και η Ερίκα ξεκινούν το κυνήγι ενός αδιστακτου δολοφόνου που θα κάνει το παν για να μείνει θαμμένο το παρελθόν...

**Η ΟΓΔΟΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ
ΤΟΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΠΑΤΡΙΚ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΙΚΑ
20 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ**

Η αγάπη τους λιώνει τον αρκτικό πάγο και φωτίζει τα μυστήριά του. Ο Πάτρικ και η Ερίκα είναι δύο από τους πιο ολοκληρωμένους χαρακτήρες της σύγχρονης λογοτεχνίας.

Independent

ΤΙΜΗ: 7,70€

ISBN 978-618-03-0994-2



9 786180 309942

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80994